

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **JUDr. P. P.**, bytom H., proti žalovanej: **Súdna rada Slovenskej republiky**, so sídlom Župné nám. 13, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej č. 613 zo dňa 8. septembra 2009, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S 169/2009-83 zo dňa 13. mája 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S 169/2009-83 zo dňa 13. mája 2010 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave, uznesením č. k. 1S 169/2009-83 zo dňa 13.5.2010 zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej – uznesenia Súdnej rady SR č. 613 zo dňa 8.9.2009, ktorým Súdna rada SR po podaní návrhu na začatie disciplinárneho konania, dočasne pozastavila výkon funkcie sudcu JUDr. P. P., sudcovi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky okamihom oznámenia uznesenia. Krajský súd vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného správneho orgánu, podľa ktorého rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu je rozhodnutím predbežnej povahy s dočasnou účinnosťou a ako také je preto vylúčené podľa ust. § 248 písm. a/ O.s.p. z preskúmania súdom na základe žaloby podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, keďže nejde o rozhodnutie konečné (§ 22 ods. 4 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ďalej len „zák. č. 385/2000 Z. z.“).

Poukázal na to, že rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu predchádza rozhodnutiu vo veci samej, je v zmysle § 22 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. časovo obmedzené, nie je rozhodnutím konečným a teda týmto rozhodnutím nebolo žalobcovi zasiahnuté do subjektívnych práv a konečným rozhodnutím bude až rozhodnutie, ktorým sa skončí disciplinárne konanie vedené voči žalobcovi.

Podľa názoru krajského súdu v danej veci neboli splnené predpoklady ustanovenia § 247 ods. 1, 2, 3 v spojení s § 244 O.s.p., s poukazom na to, že napadnuté rozhodnutie žalovanej je nemeritórnym rozhodnutím, ktorým neboli založené, zmenené alebo zrušené

práva alebo povinnosti žalobcu. Konštatoval, že nebolo možné akceptovať žalobu žalobcu, pretože rozhodnutím žalovanej nemohol byť ukrátený na svojich právach, keďže o jeho právach bude meritórne rozhodnuté až v právoplatnom rozhodnutí o jeho disciplinárnej zodpovednosti za disciplinárne previnenie.

Krajský súd ďalej poukázal na to, že rozsah preskúmvacej činnosti súdu je vymedzený tak, že preskúmvaniu podliehajú zásadne všetky rozhodnutia orgánov štátnej správy, ktorými sa rozhodlo o právach a povinnostiach fyzických alebo právnických osôb a negatívny výpočet v súlade s čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, uvedený v § 248 O.s.p. má charakter výnimiek, pričom v danom prípade ide o výnimku z generálnej klauzuly, z dôvodu predbežnej povahy napadnutého rozhodnutia.

Krajský súd konanie s poukazom na ust. § 250d ods. 3 O.s.p. zastavil, pretože žalobca žalobou napáda rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ktoré podľa § 248 písm. a/ O.s.p. súdy nepreskúmvajú.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil v zmysle § 146 ods. 1, písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok (správne uznesenie) krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne, aby napadnuté rozhodnutie krajského súdu zmenil tak, že preskúmvané rozhodnutie žalovanej zruší a vec jej vráti na ďalšie konanie.

Namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.

Nesúhlasil so závermi krajského súdu uvedenými v odôvodnení jeho rozhodnutia. Vytýkal súdu prvého stupňa, že sa nemal na prvom mieste zaoberať formálnym vyhodnotením napadnutého rozhodnutia, ako rozhodnutia predbežnej povahy, ale naopak sa mal postupom podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky vysporiadať s tým, či napadnuté rozhodnutie žalovanej ako správneho orgánu nezasiahlo do jeho základných práv v tom duchu, ako to predpokladá ústavno-procesná záruka obsiahnutá v článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Súčasne vytýkal krajskému súdu, že nekonal a vôbec sa nezaoberal riešením otázky, či sa napadnuté rozhodnutie dotýka jeho práv, ktorých porušenie v uvedenom konaní namietal. Na odôvodnenosť svojich tvrdení žalobca poukázal na nálezy Ústavného súdu č. I. ÚS 284/09 a č. III. ÚS 70/09.

Súčasne poukázal na to, že Ústava Slovenskej republiky sústredila celý rozsah základných práv a slobôd pod svoju druhú hlavu v rozsahu čl. 11 až čl. 54. Uviedol, že krajský súd sa však dôsledne nevenoval objasneniu svojej myšlienky (uvedenej v závere) vo vzťahu k prejednávanej veci, z ktorých dôvodov namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku (zrejme uznesenia) a porušenie zásad čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, vykonaného v správnom súdnictve prostredníctvom § 157 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.

Žalobca tvrdil, že vo svojich podaniach na prvom mieste poukazoval a zdôrazňoval, že žalobou proti rozhodnutiu žalovanej o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu v celom rozsahu spochybňuje nielen zákonnosť uznesenia žalovaného správneho orgánu a jemu predchádzajúceho postupu, ako aj, že tiež upozorňoval, že týmto rozhodnutím žalovaná zásadným spôsobom zmenila obsah osobitného právneho vzťahu žalobcu ako sudcu ku štátu, ktorý vzniká a jeho obsah je vymedzený v zmysle § 25 ods. 1 v spojení s §§ 30 až 34 zákona č. 385/2000 Z. z.. Poukázal na právne následky (obmedzenia základných práv sudcu a to aj v zmysle základných ľudských práv) dočasného pozastavenia funkcie sudcu s odkazom na právnu úpravu v zákone č. 385/2000 Z. z., ako aj na právnu úpravu základných práv

ustanovenú v Ústave Slovenskej republiky. Uviedol, že obdobné závery, ako prezentuje, vyplývajú z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. sp.zn. 8 Sžo 114/2008 a 6 Sžo 76/2007, resp. z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. I.ÚS 162/09-55 z 24.6.2009. Dôvodil, že z uvedeného mu vyplýva jednoznačný záver, že napadnuté uznesenie žalovanej je možné podriaďiť prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, a za týchto podmienok mal krajský súd vykonať prieskum zákonnosti napadnutého rozhodnutia, pretože opačný prístup by znamenal porušenie zákazu „denegatio iustitiae“.

Žalovaná Súdna rada Slovenskej republiky vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že trvá naďalej v celom rozsahu na obsahu svojho vyjadrenia zo dňa 27.1.2010 k žalobe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní v zmysle ust. § 246c ods. 1 v spojení s §§ 212 a nasl., bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 a dospel k záveru, že odvolanie v danej veci nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bolo uznesenie krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zastavil konanie o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu a súčasne jeho zrušenia a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím žalovaná dočasne pozastavila žalobcovi výkon funkcie sudcu, a preto odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so splnením zákonných podmienok súdneho prieskumu v danej veci.

Odvolací súd dáva do pozornosti, že predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaná Súdna rada Slovenskej republiky rozhodla o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu v prípade žalobcu.

Odvolací súd z predloženého spisu krajského súdu zistil, že Súdna rada Slovenskej republiky na svojom zasadnutí dňa 8. septembra 2009 prijala uznesenie č. 613, z ktorého vyplýva, že Súdna rada Slovenskej republiky po podaní návrhu na začatie disciplinárneho konania voči JUDr. P. P., sudcovi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - žalobcovi, na svojom 34. zasadnutí podľa § 22 ods. 1, 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich v znení neskorších predpisov dočasne pozastavuje výkon funkcie sudcu JUDr. P. P., sudcovi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, okamihom doručenia oznámenia tohto uznesenia. Žalobca žalobou podanou na Krajský súd v Bratislave sa domáhal, aby súd napadnuté rozhodnutie žalovanej zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Namietal nezákonnosť tohto rozhodnutia ako aj postupu žalovaného správneho orgánu, ktorý mu predchádzal.

Podľa ust. § 244 ods. 1, 2, 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V správnom súdnictve preskúmajú súde zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu").

Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa ust. § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Zákonodarca v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku zveril súdom právomoc preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Správnym súdnictvom sa zabezpečuje realizácia ústavného princípu domáhať sa súdnej ochrany práv fyzických a právnických osôb na nezávislom a nestrannom súde (čl. 46 ods. 1 ústavy). V konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sú predmetom správneho súdnictva právoplatné rozhodnutia správnych orgánov, ktorými sa zasiahlo do subjektívnych práv fyzických alebo právnických osôb. Správny súd preskúma aj zákonnosť rozhodnutí, proti ktorým zákon nepripúšťa odvolanie. Pokiaľ ide o konanie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je správne súdnictvo založené na princípe generálnej klauzuly v zmysle čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorej súde v zásade preskúmajú všetky rozhodnutia orgánov verejnej správy. Rozsah právomocí pri preskúmaní správnych rozhodnutí je obmedzený negatívnou enumeráciou rozhodnutí, ktoré správne súde nepreskúmajú (§ 248 O.s.p.).

Podľa § 248 písm. a/ až d/ O.s.p. súde nepreskúmajú:

- a) **rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy** a procesné rozhodnutia týkajúce sa vedenia konania,
- b) rozhodnutia, ktorých vydanie závisí výlučne od posúdenia zdravotného stavu osôb alebo technického stavu vecí, ak samy osebe neznameniajú právnu prekážku výkonu povolania, zamestnania alebo podnikateľskej alebo inej hospodárskej činnosti,
- c) rozhodnutia o nepriznaní alebo odňatí odbornej spôsobilosti právnickým osobám alebo fyzickým osobám, ak samy osebe neznameniajú právnu prekážku výkonu povolania alebo zamestnania,
- d) rozhodnutia správnych orgánov, ktorých preskúmanie vylučujú osobitné zákony.

Podľa čl. 1 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo. Slovenská

republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu, ktorým je Slovenská republika (čl. 1 ods. 1 ústavy). Súdny pri prieskume zákonnosti správnych rozhodnutí, ako orgány štátu môžu konať a teda musia konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Vylúčenie z preskúvania zákonnosti správneho rozhodnutia zo súdneho prieskumu musí byť výslovné a platí to aj pre vylúčenie preskúvania zákonnosti postupu správneho orgánu. K vylúčeniu rozhodnutia alebo postupu orgánu verejnej správy z preskúvania môže dôjsť len osobitným zákonom.

V danom prípade je zrejmé, že k zastaveniu konania o preskúvanie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, dospel krajský súd na základe presvedčenia o predbežnom charaktere napadnutého rozhodnutia a teda o jeho vylúčení z prieskumu podľa ust. § 248 písm. a/ O.s.p.

Z prezentovaného právneho názoru žalovanej, s ktorým sa stotožnil i konajúci krajský súd, vyplýva presvedčenie o dočasnosti rozhodnutia žalovanej a súvisí v okolnostiach danej veci s disciplinárnym konaním za čin, za ktorý môže byť žalobca odvolaný z funkcie sudcu (§ 22 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z. z.). Teda rozhodnutie žalovanej o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu má predbežný charakter – jeho platnosť končí právoplatnosťou rozhodnutia disciplinárneho súdu o oslobodení spod návrhu na disciplinárne konanie. Žalovaná vo svojom vyjadrení upriamila pozornosť na uznesenie ÚS SR I. ÚS 162/09-55, z ktorého vyplýva názor, že rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu nie je rozhodnutím konečným, ale iba dočasným a súvisí v okolnostiach danej veci s disciplinárnym konaním za čin, za ktorý môže byť odvolaný z funkcie sudcu (§ 22 ods. 1 zákona o sudcoch). Poukázala na to, že Ústavný súd SR taktiež už vo viacerých veciach (I. ÚS 83/06, III. ÚS 79/04) zaujal názor, že výsledok hlasovania v Súdnej rade SR ako samosprávnom orgáne „sui generis“, ktorý vykonáva pôsobnosť orgánu verejnej správy, sa neodôvodňuje, pričom za hlasovanie nemožno brať hlasujúceho na zodpovednosť; ústavná ani zákonná úprava nepripúšťa v predmetných rozhodnutiach ani možnosť podania odvolania voči rozhodnutiu, hoci súdny prieskum postupu, ktorý predchádza vydaniu takéhoto rozhodnutia, vylúčený nie je. (uznesenie Najvyššieho súdu SR č. sp.zn. 8 Sžo 38/2009).

Vzhľadom na vyššie uvedené ako i vzhľadom na charakter rozhodnutia žalovanej možno dospieť k záveru, že ide o individuálny správny akt, podliehajúci súdnemu prieskumu, ak ním mohli byť porušené základné práva a slobody žalobcu, ktorých porušenie namietal v žalobe.

Žalobca v žalobe namietal, že žalovaný správny orgán rozhodnutím zásadným spôsobom zmenil obsah osobitného právneho vzťahu žalobcu ako sudcu ku štátu, ktorý

vzniká a jeho obsah je vymedzený v zmysle § 25 ods. 1 predovšetkým v spojení s § 30 až 34 zákona č. 385/2000 Z. z.. Citoval čl. 12 ods. 4 ústavy a poukázal na to, že v rozpore s podstatou disciplinárneho obvinenia sa domnieva, že bolo v medziach jeho petičného práva podľa čl. 27 ods. 1 ústavy podať takýto podnet (trestné oznámenie) a súčasne ho adresovať ústavným činiteľom. Ďalej poukázal na to, že pozastavením výkonu jeho funkcie sudcu došlo k neadekvátnemu zásahu do práv jednotlivca, že nikomu nemožno odňať jeho zákonného sudcu, ktoré je zaručené v čl. 48 ods. 1, veta prvá ústavy. Tvrdil, že pozastavenie výkonu jeho funkcie sudcu je tiež v rozpore s čl. 30 ods. 4 v spojení s čl. 144 ods. 1 ústavy, ako aj s čl. 20 ods. 1 ústavy, teda právo vlastníť majetok resp. jeho prírastky. Tvrdenie o porušení jeho základných práv vyplývajúcich z Ústavy SR v zásade rovnako ako v žalobe zopakoval v odvolaní.

Zo skutkových zistení v danej veci vyplýva, že napadnutým rozhodnutím žalovaná Súdna rada SR dočasne pozastavila žalobcovi výkon funkcie sudcu aplikujúc § 22 ods. 1 a 2 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z.

Podľa § 22 ods. 1, 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9 zákona č. 385/2000 Z. z. sudcovi, ktorý je trestne stíhaný za úmyselný trestný čin alebo proti ktorému sa vedie disciplinárne konanie za čin, za ktorý môže byť odvolaný z funkcie sudcu, možno dočasne pozastaviť výkon funkcie sudcu až do právoplatného skončenia trestného stíhania, disciplinárneho konania alebo do rozhodnutia prezidenta o odvolaní z funkcie sudcu.

O dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu rozhoduje, a) ak ide o sudcu najvyššieho súdu, súdna rada na návrh ministra alebo predsedu najvyššieho súdu, b) v ostatných prípadoch minister.

Ak minister alebo predseda najvyššieho súdu podá súdnej rade návrh na dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu najvyššieho súdu, výkon tejto funkcie sa dočasne pozastavuje po 60 dňoch od doručenia návrhu ministra alebo predsedu najvyššieho súdu súdnej rade, ak súdna rada nerozhodne inak.

Dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu môže trvať u sudcu, ktorý je trestne stíhaný, najviac tri roky, a u sudcu, ktorý je disciplinárne stíhaný, najviac dva roky. Ak sa trestné stíhanie alebo disciplinárne konanie predlžuje z dôvodov na strane dotknutého sudcu, môže súdna rada predĺžiť dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu na nevyhnutný čas, a to aj opakovane.

Súdna rada môže rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu zrušiť, a to na návrh dotknutého sudcu. O návrhu rozhodne súdna rada najneskôr do 60 dní od doručenia návrhu. O opakovanom návrhu na zrušenie dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu je súdna rada povinná rozhodnúť vždy najneskôr po štyroch mesiacoch od rozhodnutia, ktorým nebolo vyhovené predchádzajúcej žiadosti sudcu o zrušenie dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu.

Sudca, ktorému je dočasne pozastavený výkon funkcie, má odo dňa pozastavenia nárok na plat vo výške 30 % základného platu. Takto poskytnutý plat sa zvyšuje o 10 % základného platu na každé vyživované dieťa, najviac však do výšky 50 % základného platu. Počas dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu sa sudca nesmie zdržiavať na pracovisku s výnimkou času nevyhnutného na uplatňovanie nárokov sudcu vo vzťahu k jeho osobnému úradu.

Dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu zaniká dňom právoplatnosti uznesenia o zastavení trestného stíhania alebo o podmienечnom zastavení trestného stíhania,

rozsudku alebo rozhodnutia disciplinárneho súdu; to neplatí, ak bolo konanie, pre ktoré bol sudcovi dočasne pozastavený výkon funkcie, úmyselným trestným činom, za ktorý bol právoplatne odsúdený, alebo ak bolo sudcovi za konanie, pre ktoré mu bol dočasne pozastavený výkon funkcie sudcu, uložené disciplinárne opatrenie - odvolanie z funkcie sudcu. Sudca je povinný o týchto okolnostiach neodkladne informovať súdnu radu.

Ak dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu zanikne podľa odseku 8, doplatí sa sudcovi rozdiel, o ktorý bol jeho funkčný plat skrátенý. Ak je dočasné pozastavenie výkonu funkcie zrušené podľa odseku 5 alebo 6, alebo ak sa dočasné pozastavenie výkonu funkcie sudcu skončí uplynutím lehoty podľa odseku 4, doplatí sa sudcovi rozdiel platu po právoplatnosti rozhodnutia podľa odseku 8; to neplatí, ak bolo konanie, pre ktoré bol sudcovi dočasne pozastavený výkon funkcie, úmyselným trestným činom, za ktorý bol právoplatne odsúdený, alebo ak bolo sudcovi za konanie, pre ktoré mu bol dočasne pozastavený výkon funkcie sudcu, uložené disciplinárne opatrenie - odvolanie z funkcie sudcu.

Z obsahu citovanej právnej normy vyplýva vôľa zákonodarcu dočasne upraviť vzťah sudcu k štátu v prípade, ak sudca je trestne stíhaný za úmyselný trestný čin, alebo proti ktorému sa vedie disciplinárne konanie za čin, za ktorý môže byť odvolaný z funkcie sudcu, opatrením majúcim predbežnú povahu, ako aj účinky vyplývajúce z tohto opatrenia a zákonné podmienky ich zániku.

Senát odvolacieho súdu vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že pri posudzovaní účinkov vyvolaných, či už rozhodnutím Súdnej rady SR alebo ministrom o dočasnom pozastavení funkcie sudcu, treba vychádzať vždy z konkrétnych okolností daného prípadu, ako sú napríklad dĺžka dočasného pozastavenia funkcie sudcu, či sudca požiadal o zrušenie dočasného pozastavenia, ako bolo o tom rozhodnuté a s akým výsledkom, či a kedy sudca opakovane požiadal o zrušenie dočasného pozastavenia, s akým výsledkom a pod., a z tohto pohľadu aj posudzovať možný zásah do jeho subjektívnych práv podľa § 247 ods. 1 O.s.p. resp. či mohli byť porušené jeho základné práva a slobody chránené ústavou.

Odvolačí súd vychádzajúc z názoru Ústavného súdu SR vysloveného v uznesení č. I.ÚS 162/09-55 z 24.6.2009, v ktorom ústavný súd konštatoval, že rozhodnutie o dočasnom pozastavení výkonu funkcie sudcu nie je rozhodnutím konečným, ale iba dočasným a súvisí v okolnostiach danej veci s disciplinárnym konaním za čin, za ktorý môže byť odvolaný z funkcie sudcu (§ 22 ods. 1 zákona o sudcoch) a dotknutý sudca môže žiadať súdnu radu zrušiť takéto rozhodnutie opakovane po uplynutí 4 mesiacov od posledného rozhodnutia (§ 22 ods. 5 zákona o sudcoch), ako aj vychádzajúc z konkrétnych okolností daného prípadu, z ktorých je zrejmé, že Súdna rada SR napadnutým rozhodnutím prvý krát rozhodovala vo veci dočasného pozastavenia výkonu funkcie sudcu v prípade žalobcu (§ 250i ods. 1 O.s.p.), dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovanej Súdnej rady SR v danej veci treba považovať za rozhodnutie predbežnej povahy, s účinkami nespôsobilými porušiť subjektívne práva žalobcu, alebo jeho základné práva a slobody, ktorých porušenie namietal v žalobe, majúc za to, že žalobca sa bude môcť domáhať ochrany proti rozhodnutiu v merite veci.

Pokiaľ žalobca v žalobe namietal, že napadnutým rozhodnutím došlo k porušeniu jeho práva ustanoveného v čl. 12 ods. 4 ústavy, odvolací súd dospel k záveru, že porušenie alebo

neporušenie tohto práva môže byť predmetom posudzovania v disciplinárnom konaní a napadnutým rozhodnutím nemohlo dôjsť k jeho porušeniu.

Odvolačí súd nesúhlasil ani s námietkou žalobcu, týkajúcou sa porušenia čl. 48 ods. 1, veta prvá ústavy, v zmysle ktorej ústavnej úpravy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi, pretože z obsahu citovaného článku ústavy priamo vyplýva, že v danom prípade nejde o porušenie základného práva žalobcu.

Odvolačí súd taktiež nemohol prihliadnúť na tvrdenie žalobcu, že pozastavenie výkonu funkcie sudcu je v rozpore s čl. 30 ods. 4 v spojení s čl. 144 ods. 1 ústavy, s poukazom na čl. 145 ods. 2 ústavy a na právo výkonu povolania, keďže z jeho tvrdenia nevyplýva, akým spôsobom bolo porušené jeho právo podľa čl. 30 ods. 4 ústavy, v zmysle ktorého občania majú za rovnakých podmienok prístup k voleným a iným verejným funkciám, ako aj, akým spôsobom bolo porušené jeho právo podľa čl. 144 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom, resp. právo na výkon povolania podľa čl. 35 ods. 1.

Odvolačí súd sa nemohol stotožniť ani s tvrdením žalobcu, že pozastavenie výkonu funkcie sudcu je v rozpore s čl. 20 ods. 1 ústavy, teda právo vlastníť majetok resp. jeho prírastky, pretože preskúmaným rozhodnutím nedošlo v konečnom dôsledku k pozastaveniu výkonu jeho funkcie sudcu, ale len k dočasnému pozastaveniu výkonu funkcie a jeho právo vlastníť majetok a prírastky z neho plynúce tým nebolo porušené, s prihliadnutím aj na skutočnosť, že za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovených v § 22 ods. 9 zákona o sudcoch sa doplatí sudcovi rozdiel, o ktorý bol jeho funkčný plat skrátený pominutím dôvodov.

Odvolačí súd sa taktiež nestotožnil s tvrdením žalobcu o porušení práva prezumpcie nevinny podľa § čl. 50 ods. 2 ústavy, pretože preskúmaným rozhodnutím žiadnym spôsobom nebolo zasiahnuté do tohto práva, keďže otázka viny alebo nevinny týmto rozhodnutím nebola nijako podmienená a ani nebola predmetom konania mu predchádzajúceho.

Z uvedených dôvodov, s prihliadnutím na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. ÚS 50/01, II. ÚS 236/02, I. ÚS 3/01) a aj ako to vyplýva z nálezů ÚS SR III. ÚS 138/03-29, ochrana základného práva podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, odvolací súd skúmal nielen formálne znaky (povahu) rozhodnutia predloženého k súdnemu prieskumu, ale tak isto aj či sa toto rozhodnutie svojím obsahom nedotýka niektorého z namietaných základných práv alebo slobôd žalobcu.

Senát odvolacieho súdu po preskúmaní danej veci vzhľadom k tomu, že na základe vyššie uvedených dôvodov v danom prípade napadnutým rozhodnutím žalovanej nedošlo k porušeniu základných práv žalobcu, ktoré namietal v žalobe, a vychádzajúc z princípu generálnej klauzuly s negatívnou enumeráciou, kedy odopretie súdnej ochrany vo veciach preskúmania rozhodnutí orgánov verejnej správy je dovolené v prípade, ak tak ustanoví zákon, dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovanej nepodlieha súdnemu prieskumu.

Odvolací súd súhlasí s tvrdením žalobcu, že krajský súd sa s ohľadom na čl. 46 ods. 2 Ústavy SR v rámci odôvodnenia napadnutého uznesenia nedostatočne vysporiadal s dôvodmi, pre ktoré konanie zastavil, keď svoje rozhodnutie o zastavení konania odôvodnil a rozobral z pohľadu otázky predbežného charakteru napadnutého správneho rozhodnutia v súlade s ust. § 248 a) O.s.p. a z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva posúdenie správneho rozhodnutia aj z pohľadu jeho prípadného zásahu do základných práv žalobcu.

Podľa názoru odvolacieho súdu však zrušením napadnutého uznesenia krajského sudu a vrátením mu veci na ďalšie konanie vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, by sa nedosiahol kladný výsledok rozhodnutia v danej veci, teda rozhodnutie v prospech žalobcu, a preto odvolací súd nepovažoval za účelné zrušenie uznesenia súdu prvého stupňa len pre formálne odstránenie nedostatkov.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1. Žalobcovi nepriznal náhradu trov tohto konania, pretože bol v tomto konaní neúspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 23. februára 2011

**JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth